

РОБЪРТ ШЕКЛИ

ИЗМАМНИ ПРОГНОЗИ

Превод от английски: Рени Димитрова, 1997

chitanka.info

Една ясна септемврийска утрин Питър Хонориус преглеждаше пощата си и откри безусловна заповед от местния Съвет за кръвно родство, изискваща той да бъде женен до 1-ви октомври. В противен случай щеше да бъде обвинен в нарушение на Държавните и федерални правила за семейни връзки и глобен, а може би даже изпратен за срок от една до пет години в Лунавил.

Хонориус беше объркан. През август бе попълнил формуляр за удължаване на Настоящото семейно положение, който би трябвало да е приет по каналния ред. Това щеше да му даде още шест месеца за избор на съпруга. Сега обаче му оставаха едва две седмици, през които или да изпълни заповедта, или да се изстреля набързо в Мексико. А това не бе твърде желана алтернатива през 2038 година.

Проклятие!

По време на обяда същия ден, Хонориус разговаря по този въпрос с най-стария си приятел, Ърл Ънгърфджорд.

— Това е дяволски нечестно от тяхна страна — каза Хонориус. — Там някой просто ме е нарочил. Но защо? Аз не съм бунтар. Знам, както всеки друг, че семейството е най-малката клетка на обществото и основа за сигурността на Държавата. По дяволите, аз даже *искам* да се ожена! Просто още не съм намерил подходящото момиче.

— Може би много се мотаеш — предположи Ънгърфджорд. Той бе женен от близо месец. За него човешките взаимоотношения изглеждаха нещо обикновено.

Хонориус поклати глава.

— Точно сега съм готов да взема всяка, която не изглежда като чудовище. Проблемът е, че въпреки компютърните биографии и модерните техники за сватосване, човек не може да каже дали взема подходящата, докато не опита. А тогава вече е твърде късно.

— Да — със съчувствие произнесе Ънгърфджорд. — Повечето хора изпадат в такова положение.

— А има ли изключения?

— Всъщност *има* начин да се избегне доста голяма част от неизвестността. Аз лично го използвах. Така намерих Джени. Не съм ти го споменавал преди, защото знам, че ти не обичаш да вършиш непозволени работи.

— Разбира се, че се опитвам да живея морално — каза Хонориус. — Но случаят наистина е важен и аз съм готов да постъпя по-гъвкаво. Кого трябва да убия?

— Не е чак толкова лошо — успокои го Ънгърфджорд. Той написа един адрес. — Отиди и говори с господин Юлър. Той е началник на Тайната компютърна служба за услуги. Кажи му, че те изпращам аз.

Тайната компютърна служба за услуги в момента се намираше в няколко прашни помещения в изоставения район на центъра „Линкълн“, където се бе прикрила под името „Посредническа фирма за използвани софтуеърни продукти“. Секретарката, една красива и работлива млада жена на име Дина Гребс, въведе Хонориус в личния кабинет на Юлър. Той беше нисък, дебел, плешив, любезен, червендалест човечец с умни кафяви очи и обезоръжаващо държание. Беше обзавел кабинета си с желание да прилича на английски, но бе успял да получи само нещо като ъгъл от склад за мебели.

— Дошъл си на точното място — увери го Юлър, щом му бе обяснен проблема. — Държавата изисква да се женим заради социалната стабилност, тъй като е добре известно, че повечето недоволни, бунтари, психопати, детемъчители, социални реформатори, анархисти и други подобни са самотни, неженени хора, които нямат какво друго да правят освен егоистично да се грижат за себе си и да заговорничат срещу държавата. Затова женитбата е задължителен акт на вярност към правителството. И, разбира се, никой не възразява против него и останалите изводи на Националния съвет на майките. Ние всички приемаме необходимостта от брака. Ние само предпочитаме той да бъде добър или поне поносим, тъй като това помага както на личността, така и на държавата.

— Да — каза Хонориус. — Затова дойдох при вас. Имате ли някакво практическо...

Юлър не позволи да му отнемат думата.

— Необходимо е единствено научно прогнозиране на брака. Компютеризираното сватосване не е достатъчно добър начин. На нас ни е необходимо да узнаем *действителните събития* от бъдещия брак и чак тогава да решим да предприемем тази стъпка. На нас ни е

необходимо да видим как той ще се развива, преди да го склучим и да разрушим живота и дома си за шестдесет или седемдесет години напред.

— Ех, само ако можеше! — възкликна Хонориус. — Но това е невъзможно. Или може би вие познавате някоя талантива циганка с добре работещо кристално кълбо?

— Има начин — усмихна му се Юлър.

— Да не би някой да е измислил машина на времето?

— Вие сам я познавате, но под друго име. Наричате я Синтезатор и симулатор на политическите фактори.

— Чувал съм — каза Хонориус. — Това е онзи суперкомпютър, скрит под планините на Северна Дакота, който винаги прогнозира как ще се отрази развитието на една държава върху това на друга. Но не виждам какво би могъл да каже той за моята бъдеща жена, освен ако тя не е някой генерал или нещо подобно.

— Помислете само, господин Хонориус! Имаме машина, предназначена да прогнозира взаимоотношенията между различни групи хора. Какво ще стане, ако я използваме да направи прогноза и симулира вероятните взаимоотношения между двама души?

— Това би било прекрасно — съгласи се Хонориус. — Но ССПФ се пази по-строго от форт Нокс.

— Ех, момчето ми, лесно се пази злато, но да се скрие информация е трудна работа дори и да сложиш планина отгоре ѝ! С помощта на корумпирани оператори или на идеалисти, самите канали, които вкарват информация към симулатора, могат да бъдат използвани и за получаване на такава. Няма дори и да ти спомена как става това. Ние си имаме начини. Само ще ти кажа, че Симулаторът може да ти покаже евентуалното бъдеще с всяка жена и да симулира резултатите лично за теб.

— Не виждам как бихте могли да се приближите и на десет мили от Симулатора.

— Нямаме нужда. Ние си имаме собствен терминал.

Хонориус подсвирна тихичко, чудейки се на хладнокръвието на този приятен дребосък.

— Кога мога да започна, господин Юлър?

Проблемът със заплащането бе решен бързо и Юлър прегледа графика.

— Щом случаят ти е спешен, мога да ти отделя десет минути компютърно време вдругиден. Бъди тук на обяд и госпожица Гребс ще те заведе до терминала и ще те инструктира как да извършиш процедурата. Не забравяй да донесеш картите с данните за себе си и евентуалните съпруги!

* * *

Хонориус беше точен за срещата. Той носеше в едни плик картите на петнадесет вероятни съпруги. Тези жени бяха подбрани за него от компютеризираната служба за женитби — една скъпа агенция, намираща се на „Медисън“ авеню, която бе подбрала тези петнадесет от Националния списък на американските неомъжени жени (НСАНЖ), на базата на 1006 внимателно подбрани въпроси. Тези жени за Хонориус представляваха само номера, тъй като докато не бъдеше взето официалното решение за бракосъчетание, анонимността се пазеше стриктно. Жените бяха подбрани по социалното им състояние в момента, което означаваше, че Хонориус трябваше само да обяви желанието си да се ожени за една от тях. (Картата с данните на Хонориус показваше, че освен всичко останало, той е висок, къдрокос, красив, със стабилен характер, обича децата и малките животни и получава тридесет и пет хиляди годишна заплата като най-младия президент в историята на „Глип Електроникс“ с неограничени възможности пред себе си. Повечето кандидатки бяха готови да опитат с такъв човек. Хонориус беше от онези брачни „грешки“, които всяка жена би била готова да допусне.)

Госпожица Гребс заведе Хонориус до един паркинг за стари автомобили на авеню „Де Калб“. Компютърният терминал бе скрит тук в задната част на един камион за пренасяне на мебели. Двама техници, маскирани като просяци, въведоха Хонориус в затъмненото вътрешно помещение, където тихо жужеше терминалът. Те го сложиха да седне на командния стол и поставиха психометричните електроди на челото и китките му.

Госпожица Гребс взе картите.

— Имате време само за една от тях днес — каза тя. — За десет минути реално време ще получите визуална информация за

петгодишен период, така че внимавайте. С коя карта да започна?

— Няма значение — отвърна Хонориус. — Всичките са еднакви. Говоря за картите. Вземете първата.

Госпожица Гребе въведе картата в терминала. Той започна да издава тихи звуци и Хонориус усети напрежение зад очите си. Погледът му се размъти. Когато отново виждаше ясно, той видя себе си и едно красиво, дребно момиче с дълга тъмна коса. Това беше госпожица 1734-AB-2103C.

Информацията му бе представена във вид на серия винетки и монтаж. Той видя себе си и 1734 да вечерят заедно в старинен италиански ресторант, а после да тръгват по улица „Блийкър“ хванати за ръце. После те се намираха на площад „Вашингтон“ до фонтана и тя свиреше на китара и пееше народна песен. Колко красива бе! Колко щастливи изглеждаха! А сега те лежаха пред малка камина в апартаментче на улица „Радост“. Тя бе започнала да реше косата си на път по средата. Носеше тъмни очила и четеше някакъв сценарий. Щеше да играе във филм! Но от това не излезе нищо и после те живееха в разкошен апартамент в „Сътън плейс“, а тя мрачно пържеше кюфтета. (Бяха се карали. Не си говореха. Той си четеше „Уолстрийт джърнъл“ а тя се занимаваше с книгите си по астрология.) А сега живееха в Кънектикът в красива старинна къща със слънчева детска стая, която използваша като килер. Той ходеше често сам да кара ски, докато тя изучаваше тантра в една будистка група в Мериленд. Когато се върна, тя си бе подстригала косата съвсем късо и можеше да стои безкрайни часове в поза „лотус“. Немигащите ѝ очи гледаха през него и тя намираше правенето на любов за неприятно отвличане от мантрическите си занимания. Година по-късно те вече не живееха заедно. Тя се бе присъединила към един ашрам до Шенектеди, а той си имаше приятелка в Братълборо. Толкова за госпожица 1734. Следващото свободно време за Симулатора беше след три дни.

Втората, госпожица 3543, беше високо, стройно, весело момиче с пясъчноруса коса и лунички по носа. Двамата с Хонориус си бяха създали домакинство в Малибу, където тя играеше тенис всеки ден и

четеше списания по вътрешно обзавеждане. Колко беше красива когато му сервираше салата „Уолдорф“ до скарата, докато кокер-шпаньолът се галеше в краката му! После те бяха в Париж, шпаньолът се бе превърнал в един дакел с тъжни очи, а тя бе много пияна на Монпарнас и му крещеше обидни думи. Следваха подобни сцени в Рим, Вилфренч, Ибиса. Сега тя беше алкохоличка и като че се бяха сдобили с дете, но дакела го нямаше, а после имаха още едно дете и две котки. След това се появи икономка, която да се грижи за всичко, докато 3543 се лекуваше от алкохолизъм в един много скъп санаториум близо до Грисънс. След това бяха в Лондон. Тя беше съвсем трезва. Висока, кокалеста, сериозна жена, която държеше устните си странно изкривени докато раздаваше проспекти по сиентология на площад „Трафалгар“. И това бе краят на петте години с госпожица 3643.

За третата Хонориус си спомняше само, че в началото тя бе очарователно срамежливо момиче, което правеше великолепни неговите източноемширски привечери с дългите си, възбуждащи мълчания. Две години по-късно, в един апартамент в Кетълман, Тузла, той ѝ крещеше:

— Кажи нещо, глупачка такава! Кажи каквото и да е! *Говори*, за Бога!

Номер четири откри скрит талант в себе си на 27-годишна възраст и стана състезателка по ролкови кънки. Номер пет бе склонна към самоубийство, макар че никога не се решаваше да го стори. Или това беше номер шест?

Към 29-ти септември, след като бе видял четиринадесет от потенциалните си съпруги, Хонориус бе разтревожен и отчаян. Той отиде на последната си среща в състояние на тежко униение, почти примирен, че ще трябва да сключи съюз с номер единадесет, хилещата се с двамата тъпи братя. С нея поне не предстоеше пълен провал.

Поради мерки за сигурност, терминалът бе преместен от мястото си на булевард „Де Калб“ и поставен в пералното помещение, намиращо се в дъното на коридора, където се помещаваше канцеларията на Юлър. Хонориус се включи и се видя на разходка по

плажа с 6903, едно хубаво кестеняво момиче, което му напомняше на някого, когото е познавал. Ето ги на разходка по моста „Джордж Вашингтон“, много щастливи и безгрижни по отношение на бъдещето си. После ядяха козе сирене и пиеха вино върху една скала, надвесена над Егейско море. След това се намираха в продълговата равнина, а в далечината се издигаха високи, заснежени планини. Тибет? Перу? А после се намираха в Маями, тя бе навлякла шлифера му и тичаше със смях под дъжда. След това се намираха в ниска, бяла къща, влюбени до уши. Той се разхождаше из хола и подрусваше ревящото им бебе, страдащо от колики и това беше краят на петгодишната прогноза.

Хонориус веднага се запъти към кабинета на Юлър.

— Юлър? — извика той. — Най-после я намерих! Мисля, че съм влюбен в номер 6903!

— Честито, момчето ми — каза Юлър. — Бях започнал да се притеснявам. Кога искаш да направиш брачния договор?

— Веднага — възкликна Хонориус. — Включи се към компютъра за гражданско състояние! 6903 е много привлекателен номер, нали? Чудя се как ли се казва?

— Това мога да открия веднага — каза Юлър. — Нали знаеш, че ние сме Служба за секретни компютърни услуги? Чакай само да набера данните в процесора... Готово. Тя е госпожица Дина Гребс от Флашинг, Куинс, улица „Железопътна“ номер 4885.

— Мисля, че съм чувал това име и преди — замисли се Хонориус.

— Аз също — отвърна Юлър. — Ужасно ми е познато. Гребс, Гребс...

— Повикахте ли ме, господине? — попита госпожица Гребс от другата стая.

— Това си ти! — извика Юлър.

— Тя е! — възкликна Хонориус. — Сигурен бях, че ми изглежда позната! Тя е 6903!

Мина време, докато Юлър преглътна това. После той заговори строго:

— Госпожице Гребс, можете ли да ми кажете как картата с вашите данни е попаднала в подбрания за господин Хонориус списък от кандидатки?

— Ще обясня това лично на господин Хонориус — отговори тя с треперещ, но твърд глас.

След като Юлър излезе, Хонориус и Гребс се скараха.

— Имате ли нещо против да ми кажете защо го направихте, госпожице Гребс? — попита Хонориус.

— Вярно, че ти *си* добра партия — каза Дина Гребс. — Но всъщност аз се влюбих още когато дойде тук за първи път. Веднага разбрах, че сме един за друг. Нямах нужда от най-сложната машина на света, за да ми го каже. Но в твоята скъпа брачна агенция нямаше даже да обработят моята карта, пък и ти не ме поглеждаше. Аз те желяех, Хонориус и затова направих необходимото да те привлека. Няма от какво да се срамувам!

— Ясно — каза Хонориус. — Но трябва да ти кажа, че по мое мнение, ти нямаш никакви законни права да искаш нещо от мен. И все пак аз няма да възразя, ако се разберем за една разумна сума, с която да платя за времето което съм ти отнел и неприятностите, които съм ти причинил.

— Вярно ли чух? — избухна Гребс. — Ти ми предлагаш пари, за да те оставя на мира?

— Разбира се — каза Хонориус. — Искам да постъпя честно.

— Оооо! — извика Гребс. — Добре тогава! Няма да ти струва и цент да се отървеш от мен. Всъщност, ти току-що ме загуби!

— Чакай, чакай малко — повиши глас и Хонориус. — Аз остро възразявам срещу тона, който ми държиш. Засегнатата страна съм аз, а не ти!

— *Ти* ли си бил засегнатия? Аз се влюбих в теб, извърших служебно престъпление заради теб, направих се на глупачка в очите ти, а ти си застанал тук и ми дрънкаш, че си бил засегнат!

— Но ти се опита да ми поставиш капан! Предполагам, че си мошеничествала и с картите на другите, нали?

— Точно така! Сигурна съм, че всяка от тях би била подходяща за тъпите ти нужди! Препоръчвам ти третата. Онази дете не приказва! Поне така ще можеш да излезеш прав в някой от споровете с нея.

Хонориус измърмори нещо, което прозвуча като ругатня и се приближи до нея. Гребс замахна с малкия си юмрук към него.

Хонориус я хвана за китката и те се намериха ако не точно в прегръдките си, то поне достатъчно близо до това. И двамата дишаха тежко. Погледнаха се.

Любовта, тайната и неофициална основа на брака е сила, която е призната, но не може да бъде предвидена. Любовта побеждава всички останали заповеди и отменя предишни задължения. Споделеният любовен поглед е предвестник на любовта, намек за радостите и скърбите, които тя ще донесе. Той включва автоматично онази сватовническа машина, от която зависи успеха и стабилността на държавата.

— Ами това наше бъдеще дали е реално? — попита малко след това Хонориус. — Да не би да си променила нещо и в собствените си данни?

— Просто ще трябва да почакаш и да разбереш сам — отвърна му Дина за пръв, но не и за последен път.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.